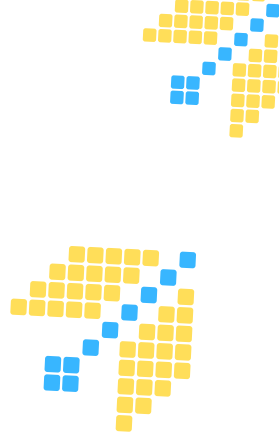

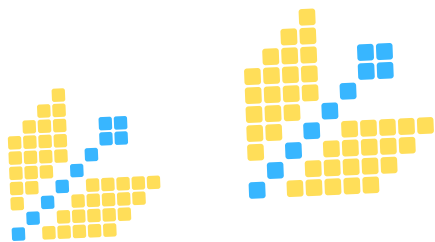
Ти і Я -
Україна

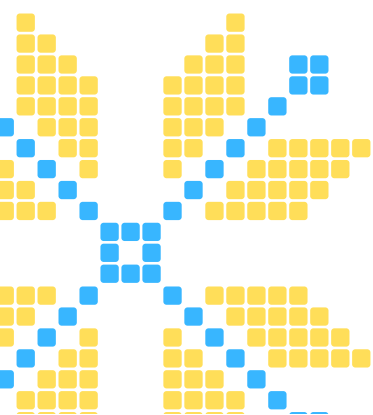
ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА
ФАКУЛЬТЕТ ПСИХОЛОГІЇ

ТИ І Я - УКРАЇНА!
Збірка патріотичних поезій
Частина друга

Івано-Франківськ – 2023

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5

Укладач: кандидат психологічних наук, доцент кафедри соціальної психології Прикарпатського національного університету Імені Василя Стефаника *Галина Федоришин*

Відповідальні редактори: *Андріана Боднар, Наталія Вовчук.*

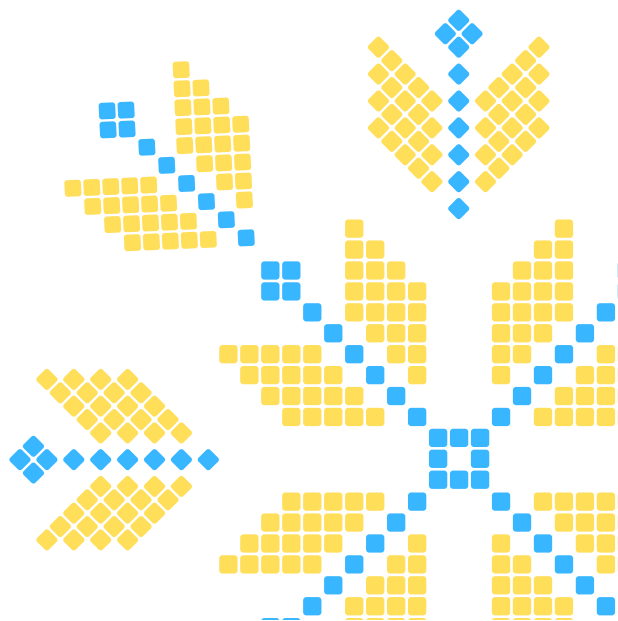
Дизайн: *Наталія Кобилянська.*

Малюнки: *Каріна Котурбаш.*

ТИ І Я - УКРАЇНА: Збірка патріотичних поезій. Частина друга. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника; Факультет психології, 2023. 26 с.

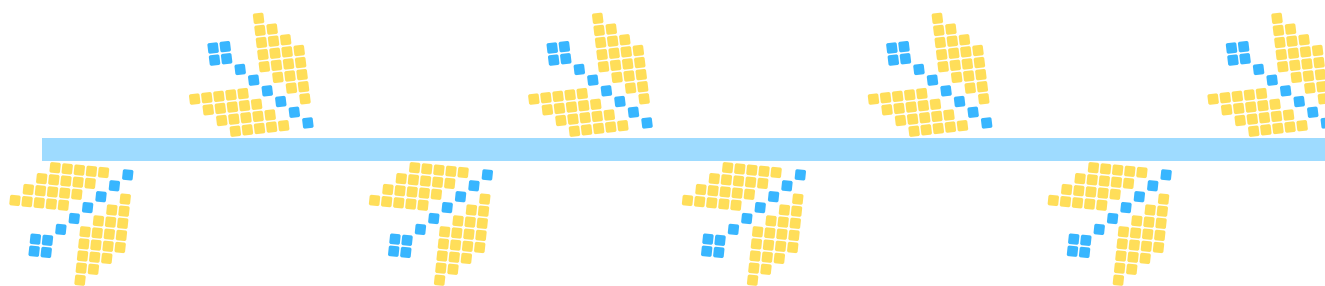
Збірка містить вибрані твори здобувачів спеціальності «Психологія», «Філософія» факультету психології Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Видання присвячене борцям за свободу України.

Зміст

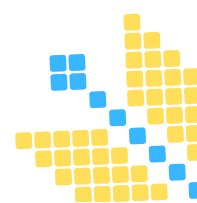
Лілія Бойчук. <i>Незламна</i>	5
Віта Винниченко. <i>Океан кохання</i>	8
Наталія Вовчук. <i>Вірю в життя</i>	11
Іванна Дарій. <i>Сонце</i>	15
Каріна Котурбаш. <i>Маріуполь</i>	17
Яна Симолюк. <i>Рецепт українця</i>	24
Назар Скобель. <i>Як загину у бою</i>	26
Ольга Федяк. <i>Будем край наш боронити</i>	28

Лілія Бойчук

"Ми живемо у важкі для нашої країни часи. На наших очах будується новітня історія і ми безпосередньо є її учасниками. На мою думку, зараз як ніколи потрібно стояти пліч-о-пліч. І зовсім скоро, яскраве сонце під назвою Україна засяє з новою силою"

НЕЗЛАМНА

З самого народження твого, Україно,
всі казали, що мовляв, росія — твій
вірний брат,
союзник і товариш.

Як же вони брехали підло в очі
блакитні твої.

Адже одного зимового ранку, ще до
світанку,
Так би мовити, «брат» вирішив
знищити тебе, захопити за якісь там 4
дні велику територію твою.

Харків... Миколаїв... Запоріжжя...
Херсон і Луганськ — діти твої, Україно!
Які підлому загарбнику не по зубах.

Вони вірять, що станеш ти на коліна, з
букетами їх будеш зустрічатъ.
Ах, які ж вони наївні...
Адже немає ще такого, хто б тебе зламав.

Вони можуть знищити Мрію і Щастя,
Але дух їм не зламати!
Тому що Україна — незламна!
І якесь там бункерне стерво не змусить
її страждать.

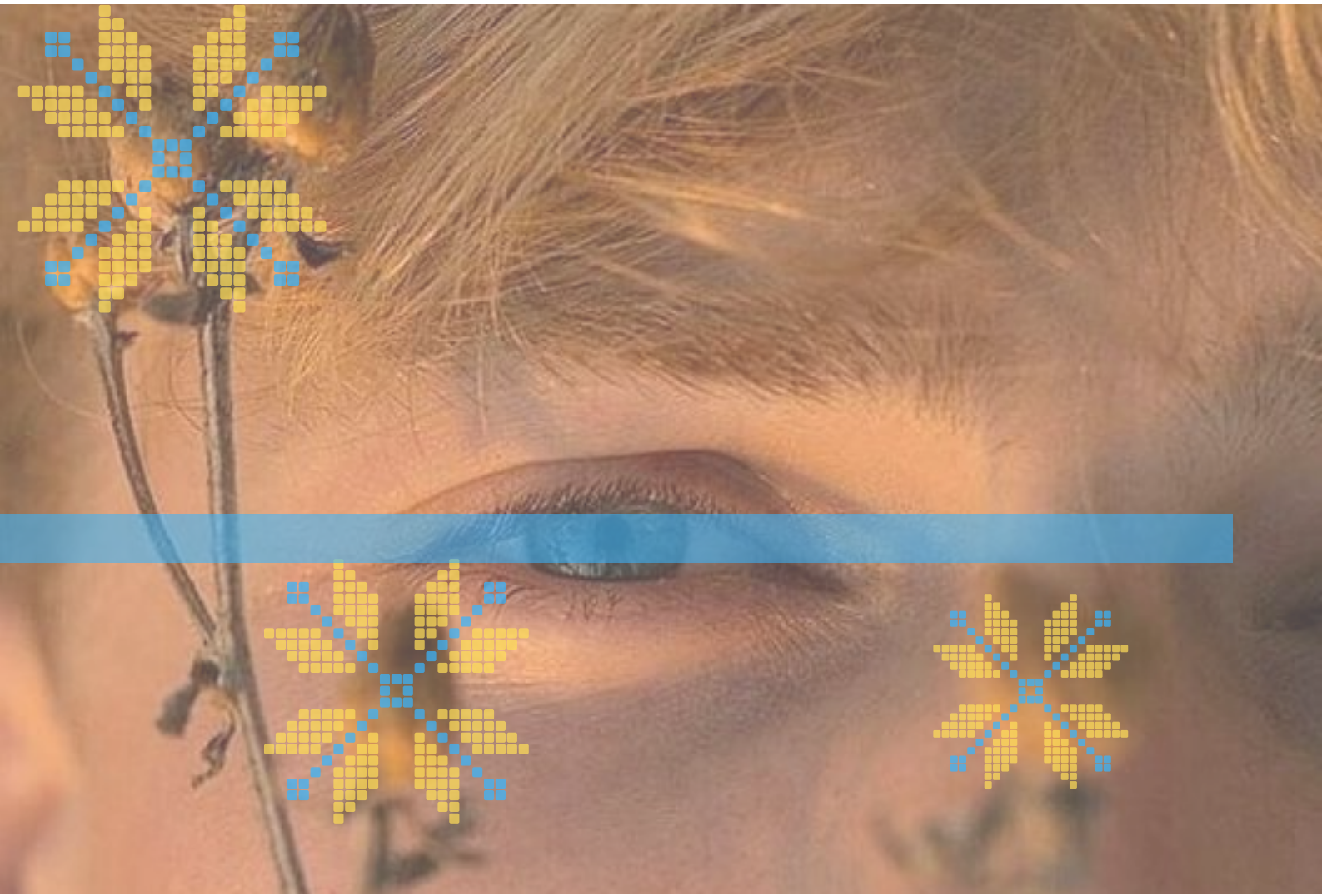
ГЕРОЇ ПРОТИ БОЯГУЗІВ

Пройшло багато часу,
Але ще досі тремтять заанімілі руки,
І голова йде обертом коли
відкриваєш стрічку новин.

Ворог, підступний і жорстокий
вдерся
на територію чужу.
Вирішив, що нас можна здолати чи
перемогти.
Але Україна — непереможна!
І не здасться москалю!

Вони вирішили, що «царі» і «боги».
Отак просто можуть невинних
катувати і приносити страждання у
цілі міста і села.
Залякувати нас ядерною загрозою
чи тим, що Херсон «вже їх».
Але вони не врахували одного...
Їхнім словам вже ніхто не вірить,
Їхня брехня остогидла.

Вони довели, що боягузи й слабаки.
А ми переконалися ще раз, що
сильні, єдині й незламні.
І народ наш — один!

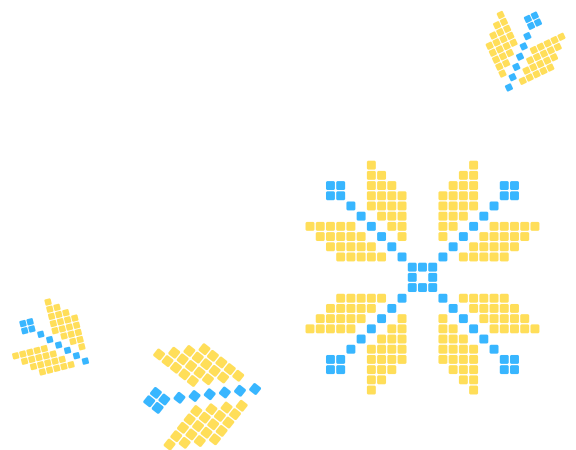

Віта Винниченко

Запам'ятайте одну важливу річ...

Яким би не видався важкий день, хто б вам що не сказав або щось не так сталося як планували - завжди все йде до кращого! Ніколи не шкодуйте за вчорашнє, бо у вас є завтра - нові можливості.

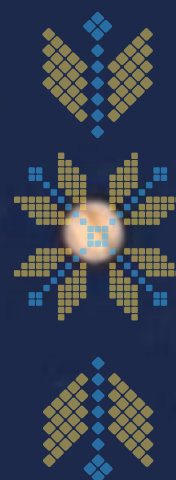

ОКЕАН КОХАННЯ

Я потонув в її очах,
Безжалісній безодні,
Бо закохався так,
Що до кінця і назавжди.
Ми сиділи мовчки,
Опівніч, місяць, зорі,
В машині музика лунала,
А я все задивлявся
На її ніжній вуста.
Вона ніжно пригорнулась,
Сперлась на моє плече,
І від того часу я її
Бережу як кошеня мале.

КОХАЙ ПОНАД УСЕ

А ви колись кохали щиро?
Так щоб... до безтями
дивлячись у вічі,
присягались у коханні.
В мріях спільних жити,
І ніколи не тужити,
Разом плани будувати,
Один одного кохати.
Вдень по світу мандрувати,
А вночі про все на світі
розмовляти.
Не пусті слова на вітер,
Як носив ти вранці квіти,
А на ділі справа мужня,
Бо кохаєш її дуже.
І відстань — не причина,
Бо кохання у вас щире.

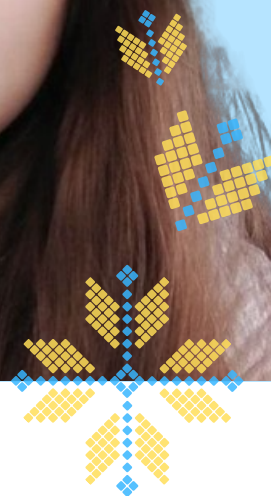

ВТРАЧЕНІ МИТІ

Вона мріяла щасливою лиш бути,
Як кожен там, де рідний дім,
Щоб присмак від життя відчути
І сміх дітей у хаті тій.
Бо рідну неньку Україну,
Не замінить більш ніхто,
І калину ту стареньку,
Що схилилась в неї під вікном.
Як казав колись Шевченко:
«Тяжко на чужині»
Не ті люди, не та мить.
Так, в мріях вона колись тут була,
Гуляла парками і пила чай із молоком
Але ж ніхто не міг колись подумати,
Що прожене війна з оселі,
І заставить всіх по світу розгубити.
Тепер ти розумієш вислів:
«Найцінніші речі – без ціни»,
Бо ніхто більш не замінить
Найкоханіших тобі людей.
Тепер ти точно знаєш,
Що таке «довіра» і «любов»,
Бо відчувши це на собі,
Більше хочеш теплих тих долонь.

Наталія Вовчук

Сьогодні українці переживають страшні речі (життя в окупації, у підвалах, в окопах...). Аналогічні, схожі переживання, події можливо я не переживала, але напевно я можу зрозуміти, відчувати біль, горе, страх, тривогу, віру, надію, любов, єдність, якими зараз пройнята вся непоборна українська нація.

ВІРЮ В ЖИТТЯ

Життя в окупації у страху,
Їхні правила я не хочу.
Підкоряюсь, притворяюсь.
Пригноблений та не здаюсь!

Зайшли в моє місто,
Припхались у двір.
Ракета прилетіла під поріг.
Бог зумів...
Показав мені,
Наскільки він любить людей своїх.

Боже, як бридко, гидко бачити їх,
Нелюдів, ворогів, москалів.
Я хочу свободи і свою землю,
Хочу побачити щасливу сім'ю.

Знаю, сонце, що за небокраєм
Скоро нам всім засяє.
Промінь його тепла
Зігріє наші серця.

Усмішки наших людей
Невдовзі сповнять кожен день.
Короткі сімейні моменти
Здобудуть найвищі аплодисменти.

Обійми рідних осіб
Будуть жити мов хліб,
Бо їхня любов даватиме сили
Йти знов і знов.

Знаю, бажаю і вірю,
Кріплю в собі надію.
Креслю барвисте майбуття,
Бо я вірю в життя.

ЛИСТ МОЄМУ ЗАХИСНИКУ

Все своє життя,
Жили разом ти і я.
Ти – найкращий брат.

Ти взяв у руки автомат.
Бо прийшов той день,
Що розділив безліч сімей.

Мільйон людей
Взяли у руки зброю,
Пішли вперед до бою.

Вони були чужі
Та разом в боротьбі
Стояли поруч,
Один праворуч, інший ліворуч.

У протистоянні з катями
Вони стали братами,
Хоч різна у них мати,
Їх похрестили гармати.

Брате, не піддавайся злу!
Не будь з ним у злуці,
Веди з ним боротьбу
Й не падай у душі.

Я хочу бути поруч,
Праворуч чи ліворуч.
Тримати за нас зброю,
Йти з тобою до бою.

Та маю бути тут,
Я загнана у кут.
Мої думки з тобою,
Молюся за спиною.

НАБЛИЖАЙ ПЕРЕМОГУ!

Хто я? Українка.
Де я? Домівка.
Коли я встаю, новини читаю.
За реальністю спостерігаю.

Війна в голові осіла,
Сила моя просіла.
Осад бридких думок
Кличе мене у танок.

Нехай картина зла,
Я домалюю осла.
Трохи посміюся
Й з новими силами
у бій вдаюся.

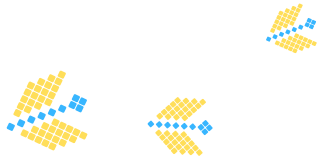
Відважна я, тому борюся.
Ніколи, нікому, нізачо не здаюся.
Уперта я, тому це моя доля,
Тому манить воля.

Йде протистояння,
Яке не прощає вагання,
Яке вимагає діяння
І щире покаяння.

Тому усе роби,
Щоб прийти до мети.
Донать на допомогу
І наближай перемогу.

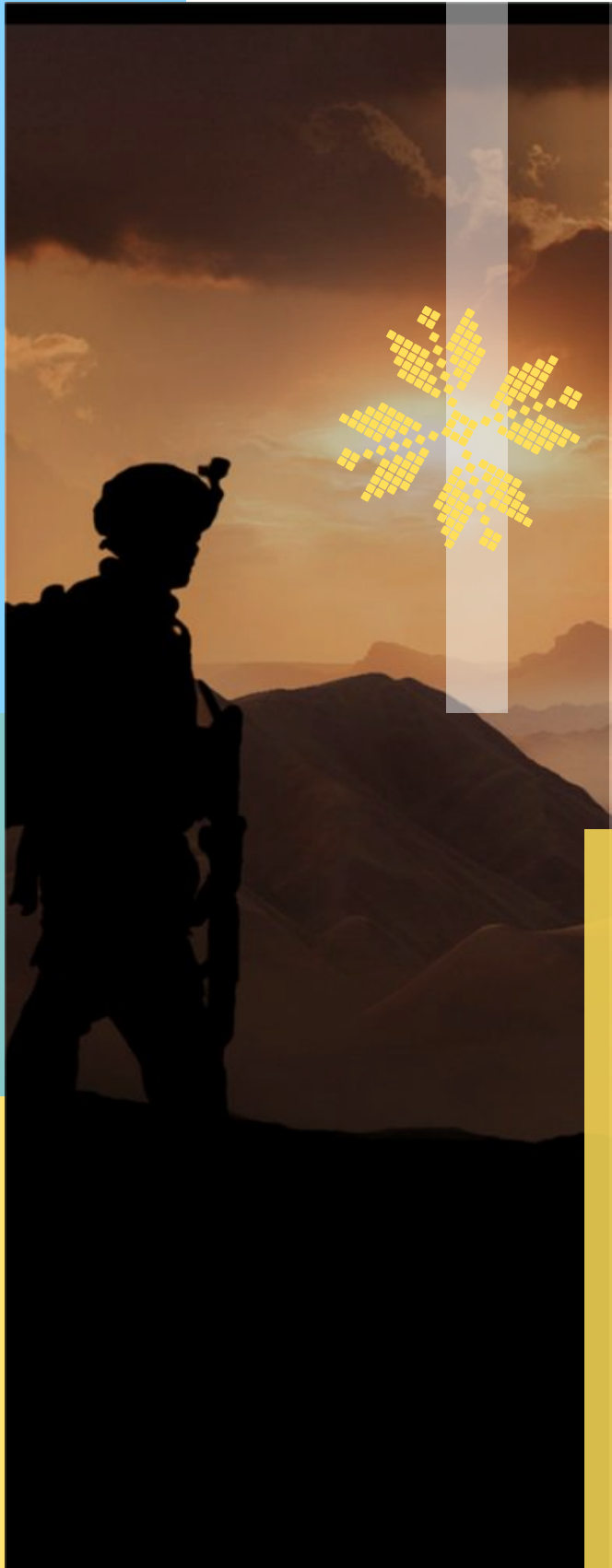
Та знай, кожна мала перемога – це
бур'яниста дорога.
Кожен новий крок – це життєвий урок.

Іванна Дарій

"Це палюче сонце гріло душу мою,
Я радів, як маленьке дитя!
Скільки разів не дивився до цього на нього
Так не відчував, як тоді, цінність життя..."

СОНЦЕ

Я сьогодні востаннє побачив сонце.
Таке яскраве, без хмар навкруги.
Я знав, що додому не вернусь
Люба, я бачив смерті береги.

Це палюче сонце гріло душу мою,
Я радів, як маленьке дитя!
Скільки разів не дивився до цього на нього
Так не відчував, як тоді, цінність життя.

Ти часто помічаєш, як промені сонця
Огортають тіло твоє?
Як пронизують, ніби голкою, шкіру
Але скоро воно мене вб'є.

Так в житті все якось стається,
Не цінуєш, гаєш хвилини свої
Допоки не глянеш востаннє на сонце
Після того, як затихнуть бої.

Каріна Котурбаш

"Мені здається, письмо можна порівняти із сеансом: папір - твій психолог, а ручка - спосіб зв'язку. Після кожного завершеного речення є відчуття, наче ти щось відпустив з душі, і це дійсно так.

Це - біль, тривоги, хвилювання, що охоплювали нас і до 24 лютого, але посилилися після. Рядки віршів - це те, що зараз турбує ледь не кожного українця. Це бажання жити, як раніше; бажання бути почутим всесвітом, і у першу чергу, самим собою"

КРАДІЖКА

Не буде більше сміху:
Викрали Дитинство.
Вже не буде часу ліку:
Люди, чи то не злочинство?

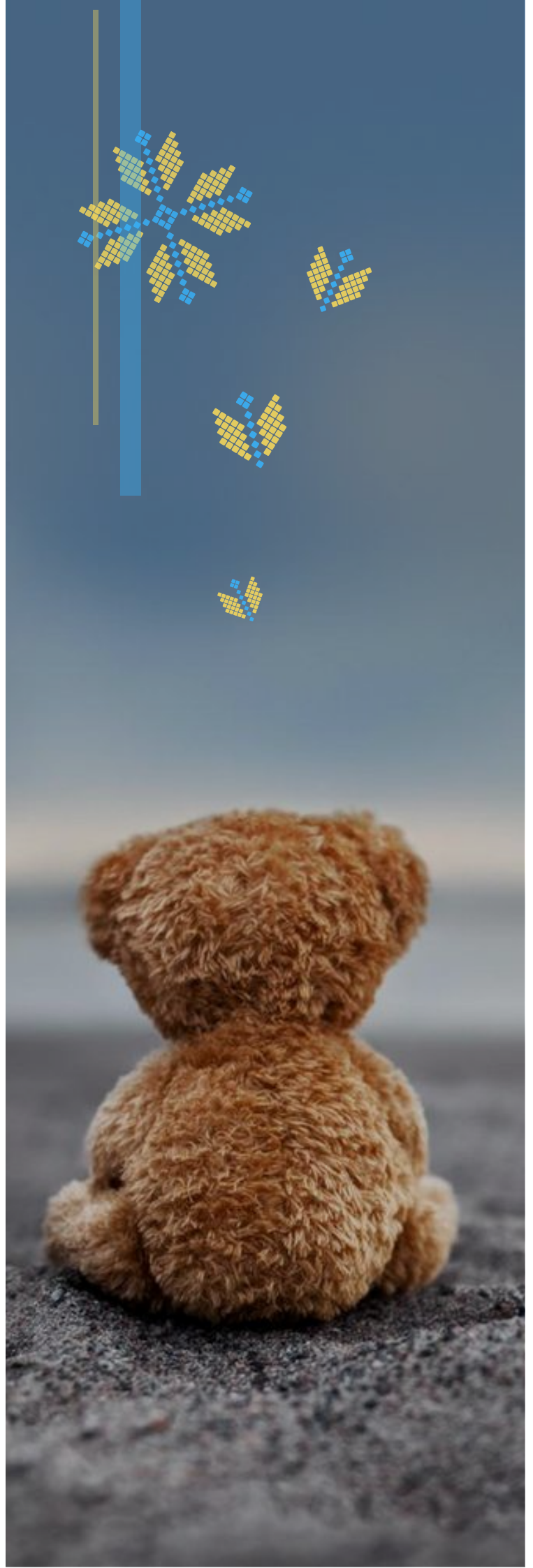
Кричать ридма долі:
В неї викрали Життя!
Сльози - злива з солі,
Що залива її взуття.

Дитина ведмедика
До серця пригорта,
Те досі б'ється у страху;
Написати мамі не дає листа.

Ні, не лист то - заповіт:
Маленька ж так хотіла
Віддати комусь фіалки цвіт
І зорю впавшу, щоб зігріла;

Ромашку ніжну,
Але зів'ялу,
Іграшку рідну,
Шоколаду плитку...

Та не встигла! Не встигла,
Бо пекучий біль тіло охопив,
А на щоці сльоза застигла.
Та душа вже одлетіла...

ХИМЕРНИЙ ВОГНИК

Я маю у скриньці чужії серця.
У ній же я маю душі чужі.
Я бачу твій погляд як у мерця -
Сірі очі порожні, байдужі.

Я не маю власного тіла.
Я не маю своєї душі.
Я маю тільки химерні діла:
Усе підбирати речі чужі,

Бо лишили їх після люди по собі.
На землях багряних від крові,
Під неба світлом - янголів подобі,
Щоб та подоба пускала сльози
пурпурові.

Ти не дивись так гнівно на мене -
Я лиш химера, у цьому не моя
провина.
Я вмирала заради країни і тебе.
Той постріл був як мить невловима:

Мутна, дивна і болюча.
Я тепер жага твоя до бою,
Я твоя зоря нічна горюча,
Я є думок твоїх луною.

Провідник - моє нове ім'я.
Я проводжу душі світом іншим,
Бо лиш мені підвладна його течія.
Тільки це все складно, тому цю облишим.

Я є вогник твій химерний,
Що тебе вестиме обома світами.
Я наче образ ефемерний,
Принесений тобі вітрами.

Ти не хвилюйся, живі душі захищай -
Доля ще довго не з'єднає нас.
Ти надію в серці не втрачай, захищай,
Щоб перемоги скоро пробив час.

ФОРМА ЕСКАПІЗМУ

Я хочу спати залишок життя:
Своїми мандрувати снами,
Що наче сенс мого буття...
Ах, як мені б то пояснить словами?

Неважливо, добрі чи погані,
У них ти - влада, керівник!
Хочеш - сниться добра пані;
Хочеш - тобі допоможе чарівник...

Сон п'янить, як те вино,
Що я ніколи не пила;
Він - до мого спокою вікно,
Кажу: ефект, як від вина!

Одне гадаю: невже то ескапізм?
Та хіба ж погано схожу звичку мати,
Коли втомився організм?
Отож, чому би життя все не проспати?

ЧОРНИЙ ЖАРТ ГРОЗИ

Чужі ракети і грози
Дають початок тривозі,
Бо знаю: усе це загрози,
Вони шкоди завдати в змозі.

І хоч як грозу я кохаю
Серцем дитячим своїм,
Подумки завжди благаю:
Грозо, не жартуй із серцем моїм!

"Франківськ - був вибух...
А ні, заждіть: то грім!"
Дійшов, Грозо, до моїх вух
Сміх твій і зловтіха в нім.

Дурна ти, як і жарт той, Грозо!
Може, ви з Ракетою тепер є друзі?
Ти перестала думати тверезо,
Як з нею у гумористичному союзі!

МАРІУПОЛЬ

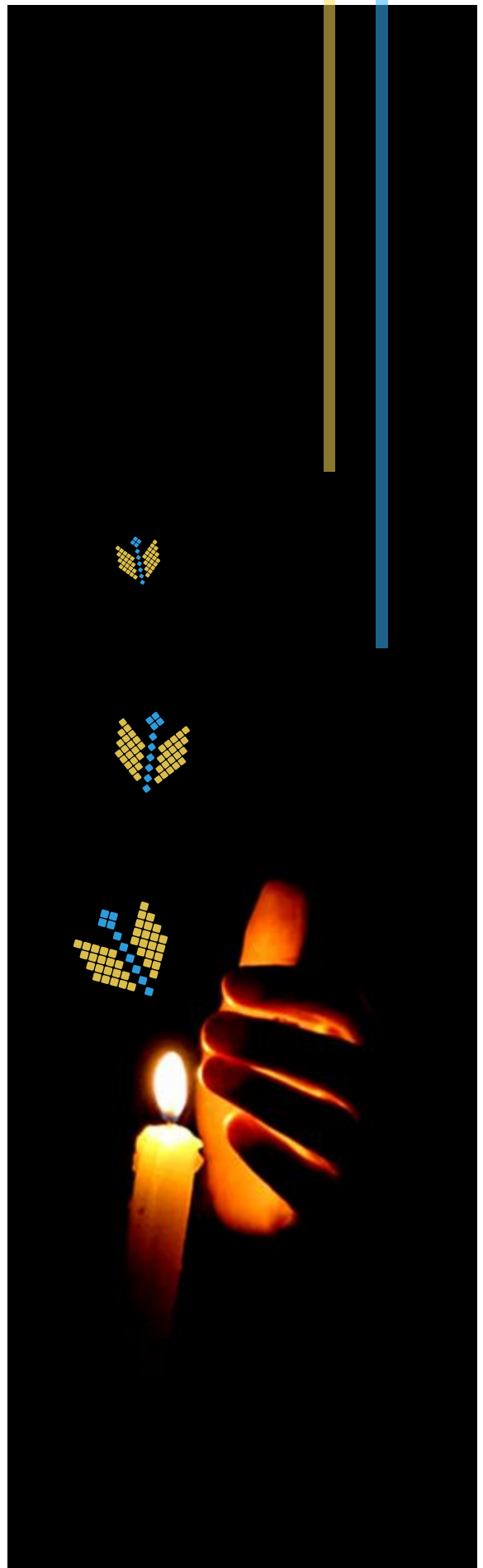
Відмивають сльозами янголи
Криваво-червоні води моря.
Ридали, що народ не доглянули,
Що душі живих вмирають з горя.

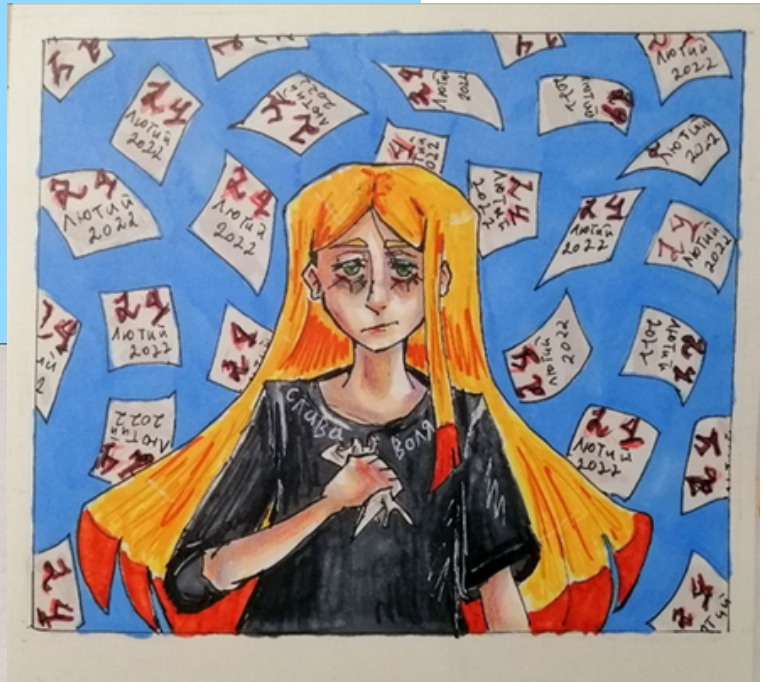
То є справжня духовна агонія,
Усе це - біль непідробний;
Це є криків дисгармонія,
Це хрест могили саморобний.

Янголи усе ридають,
Що ні матері, ні діти
Більше спокою не мають,
Що їхніх мрій догоряють квіти.

І хоч зів'ялі квіти на могилах,
Хоч море далі багрянє,
Янгол силу принесе на крилах,
Щоб у серці було світло, як стемніє.

Мусить бо і душа, і серце жити:
Душа, аби боротися за себе,
А серце, аби не забувати, що таке
любити,
Хоч як тебе, мій янголе, агонія
шкребе...

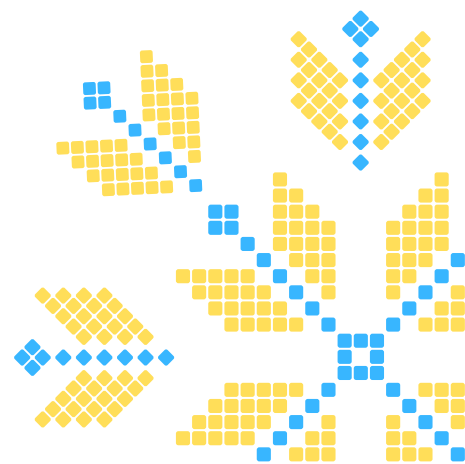

Яна СИМОТЮК

"Романтичні новели змінились творами про війну. Шкода, що свій перший вірш вийшло написати саме за таких обставин, тут тільки мій біль і біль кожного з нас"

РЕЦЕПТ УКРАЇНЦЯ

А твоя сила в тобі,
І совість чиста, мов кришталь,
На цих руках немає крові,
Бо ти не орк, і не москаль.

Залишили нас на десерт,
Доївши своїх із кістками.
Забули орки наш рецепт,
Щоб вони всі в могилу впали?

Це не коктейль, все без отрути,
Для росіян страшенна зброя.
Це все звучить для них так грубо,
Але ще гірше тільки воля.

Якої в них нема,
А нам дасть сили йти вперед,
І стерти ворогів до тла.
Рецепт не зруйнувати вщент,

Який був писаний роками:
Хоробрість та відвага,
А ще, підтримка тата й мами!
І ось – піднесення, наснага.

І буде справжній українець,
Готовий голими ногами
Топтати всіх, хто тут прийшли
«чужу землю освободити»

Освободять мене не надо,
Мы сами справимся, без вас.
Сьогодні небо трішки хмарне,
А завтра ранечком якраз.

Зійде те сонце українське,
Забудем як страшений жах,
Що існували ті російці,
Проткнувши тризубом противний птах.

Назарій Скобель

"Візьму прапор, помовчу
З боку тихо постою
Ніжно й тепло обійму
Витру сльози й піду..."

Як загину у бою
Ви не плачте, я ж не йду...

Як згину, я прийду,
Візьму прапор, помовчу,
Збоку тихо постою,
Ніжно й тепло обійму,
Витру сльози й піду.

Я ж загинув у бою,
Знаючи, на що іду.
Ви не плачте, я живу
Трохи в іншому краю...

Якось тихо мені тут
І немає лишніх звуків,
Не стрілять ворожі мухи
Й не чути пострілів гармат.

Я не звик до цього —
Бачачи в обличчях смуток,
Відчувати сильний біль,
Здалеку дивитись на батьків.

Навчися жити якось далі,
Живи без мене, не сумуй
Мені від цього стане легше,
Я буду поруч, лиш крокуй

І ніколи ти не забувай, що
Я загинув у бою,
Знаючи, на що іду.
Я завжди любив свою
Україну чарівну.

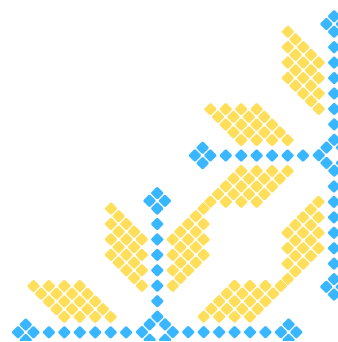

**Ольга
Федяк**

«Життя — це те, що дається нам тільки раз. І у нас немає бути шаблонів, як "правильно" його прожити.

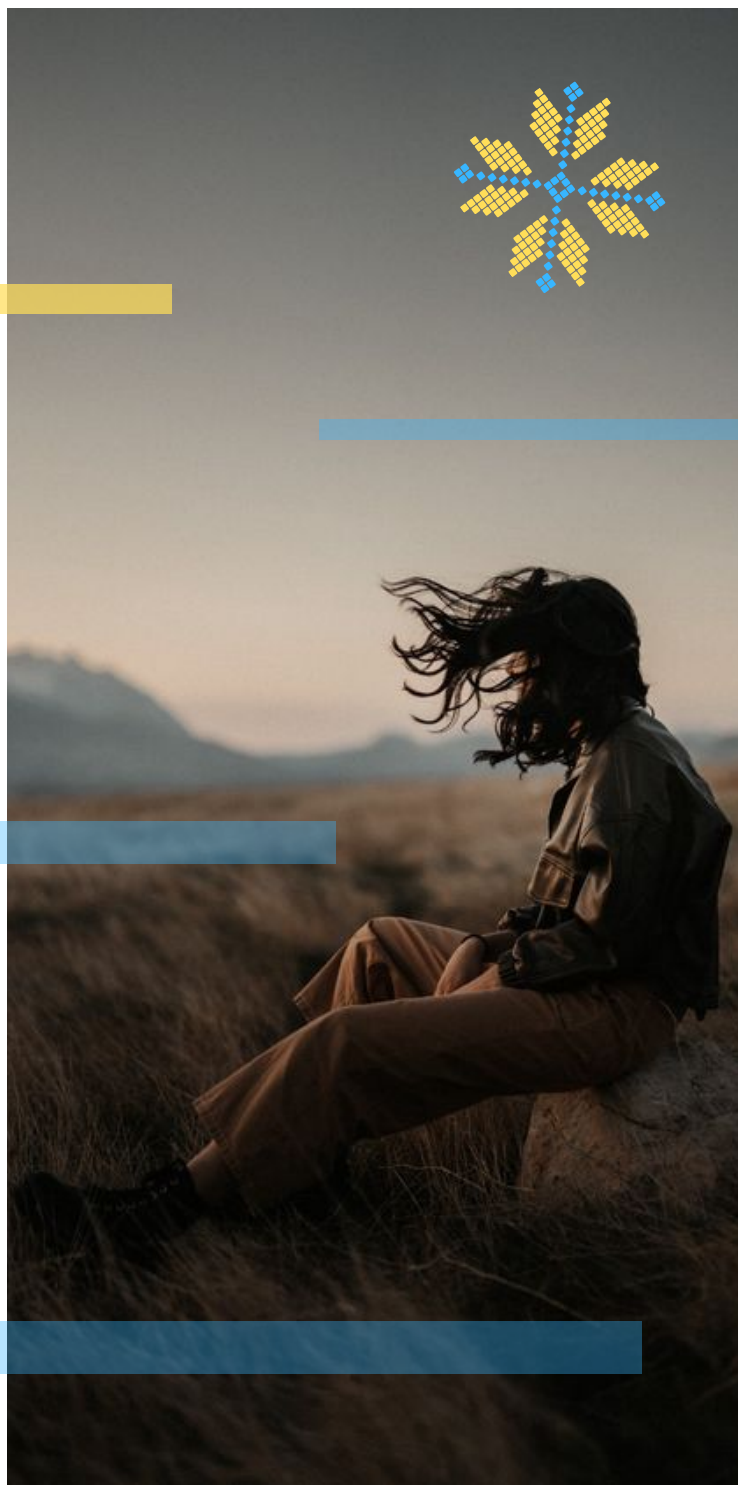
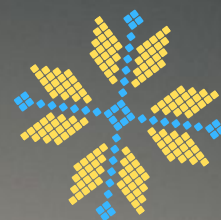
Фраза однієї із моїх викладачів, яка відкрила мені очі, і яку я ніколи не забуду:

"Що б не сталося вчора — воно там і залишиться, а сьогодні новий день та нові емоції". Час іде нікого не чекаючи, тому живи тут і зараз»

Війна проходить непомітно:
Секунда, хвилина, година
Хоча дурницю сказала я щойно
Надто велика ця смертна перина.
Корона-хвороба нас оминула
Війна натомість охоче прибула
Життя — це штука болюча
А смерть — полегшить ці горесні муки
Сонце засвітить і щастя прибуде
Пора схаменутись вже, люди!
Добро в цьому світі ще буде
І будемо ми радісні спати,
Забудем про звуки гармати.

Граната покотилась
В тишині кривавій
Ненька Україна поклонилась
— Час у бій кривавий!
Будем край наш боронити
Давно пора вогонь відкрити.
Московити — нелюди прокляті
За нівечені життя в стократ заплатять!
Їхня Москва в вогні згорить
Оце чудова мить
Це вам не стріляли грати
Станем проти світу, якщо треба
В цьому нам допоможе небо.
І до бою ми готові,
Україно, стань стіною!

**ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА
ФАКУЛЬТЕТ ПСИХОЛОГІЇ**

**ТИ І Я - УКРАЇНА!
Збірка патріотичних поезій
Частина друга**

Івано-Франківськ – 2023